

AVANTURE
NEVALJALE
DEVOJČICE

Mario Vargas Ljosa

Sa španskog prevela
Ljiljana Popović-Andić

Laguna

Naslov originala

Mario Vargas Llosa

TRAVESURAS DE LA NIÑA MALA

Copyright © Mario Vargas Llosa 2006

Za X, u sećanje na herojska vremena

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

BAROKNI REALIZAM MARIJA VARGASA LJOSE

Kad neko kao Mario Vargas Ljosa ima šezdeset počasnih doktorata najboljih svetskih univerziteta i sva međunarodno bitna priznanja, kad desetak godina sasvim prirodno očekuje Nobelovu nagradu, kad je neko svetski značajan pisac i kad na svakih nekoliko godina objavi po jedan roman čitan širom planete, poslednje što bi trebalo da ga muči jeste sumnja u sopstveno delo; pa ipak, ima nešto u Mariju Vargasu Ljosi što ga čini osetljivim na šapatom izrečene kritike, nešto poput želje „dobrog dečka“ da udovolji svima. Još od poznih šezdesetih godina prošlog veka, kad je uz Garsiju Markesa, Hulija Kortasara i Karlosa Fuentesu postao deo tvrdog jezgra „buma“ nove hispanoameričke proze, Vargas Ljosa je imao potrebu da knjigama odgovara na žaoke i kritičke primedbe. Kad su mu posle tri vrhunska romana – *Grad i psi*, *Zelena kuća*, *Razgovor u katedrali* – neki kritičari počeli da prebacuju kako u njegovim knjigama nema humora i kako, navodno, piše stisnutih zuba, objavio je potpuno drukčiju, krajnje duhovitu knjigu *Pantaleon i posetiteljke*; kad su petnaestak godina kasnije počeli da se čuju komentari kako Vargas Ljosa više nije onaj stari i kako je postao previše opterećen političkom dimenzijom svojih knjiga,

demantovao je takve glasine intimističkim romanom *Pohvala pomajci*, prepunim erotskog naboja. Bilo bi možda preterano reći da je neke od svojih najpopularnijih knjiga peruanski pisac napisao iz inata, ali je izvesno da su mnoge od njih bile neočekivana književna osveta zlim jezicima. U takve knjige spada i roman *Avanture nevaljale devojčice*, promovisan kao avanturističko-ljubavno štivo koje traje decenijama i dešava se uzduž i popreko globusa. Da li je posredi novo iznenađenje? Da li je peruanski pisac rešio da se opet osveti onima koji ga kritikuju i napiše takoreći jedan *new age* roman, ili jedan „žučkasti“ ljubavni roman? Dve najbolje Vargasove knjige u poslednjih deset godina *Jarčeva proslava* i *Raj na drugom čošku* romansirane su biografije dominikanskog diktatora Truhilja, Pola Gogena i Flore Tristan, njegove čuvene babe anarhistkinje. U njima se, osim ruke majstora, prepoznaje ogroman trud da se, uz pomoć dokumentacije, istorijskih podataka i njihove verne realističke obrade, minuciozno rekonstruišu epoha i sredina u kojima se protagonisti kreću i razvijaju. Od rafiniranog jezičkog eksperimentatora koji menja nekoliko tačaka gledišta u jednoj jedinoj rečenici (*Razgovor u katedrali*) do „biografskih“ knjiga napisanih u novom milenijumu, Vargas Ljosa kao da je napravio pun krug postepenog prečišćavanja svog proznog izraza i povratka na tradicionalne forme devetnaestovekovnog romana; u istom razdoblju takođe je napravio pun ideološki krug, sleva nadesno – od buntovnog levičarskog studenta do konzervativnog neoliberala koji na kraju milenijuma prihvata apoteozu vladavine slobodnog tržišta. Mnogima se to nije dopalo, i protumačili su takvo pomeranje kao znak nedoslednosti autora. Moguće je, međutim, da je Vargas Ljosa uvek i jedino bio samo veran svom vremenu i kako se ono kretalo, od revolucionarnih šezdesetih prema ultrakonzervativnom kraju milenijuma, tako su se te promene odražavale i njegovom delu.

Treba imati u vidu da je Marija Vargas Ljosu oduvek najviše oduševljavao pozni realistički roman devetnaestog veka,

smatrao ga je vrhuncem proznog stvaralaštva i sopstvenim uzorom. To nije sramota priznati: na kraju krajeva, niko ne zamera Džonu Irvingu što dan-danas u Novoj Engleskoj pokušava da piše kao Čarls Dikens. Dovoljno je samo proučiti *Neprekidnu orgiju*, Vargasovu mamutsku studiju o Floberu, pa se uveriti odakle ta gotovo opsesivna strast prema faktografiji, digresiji, pojedinostima kojima strpljivo nastoji da stvori iluziju gotovo dokumentarne verodostojnosti svojih knjiga. U nekima od njih, u doba kad je pokušao da se aktivno bavi politikom – kao predse-dnički kandidat protiv Alberta Fuhimorija, na izborima u ranim devedesetim – rezultat nije bio na visini njegovog umetničkog dara; tada je napisao neka programska, gotovo pamfletska dela kao, na primer, *Lituma u Andima*. Kasnije, u pomenutim „biografskim“ romanima, Vargasova kreativnost je pronašla neuporedivo bolji oslonac u dokumentarnosti, pripremajući teren za roman *Avanture nevaljale devojčice*, možda konačne tačke na prećutnu polemiku i istovremeno njegov odgovor na pitanje do koje mere se danas može biti istovremeno savremen i tradicionalan pisac.

Od kada je objavljen, roman *Avanture nevaljale devojčice* na čelu je mnogih lista bestselera, ali i probranih izbora književnih kritičara; *Njujork tajms* ga je svrstao među sto najboljih savremenih romana, u Evropi i Americi knjiga je postigla bukvalno milionske tiraže. Zavodljiva i varljivo laka za čitanje, ona u sebi nosi zamku iskusnog zanatlje: krajnje složenu sintaksu i višeslojnost značenja. Opisujući u vremenu i prostoru ljubavnu odiseju „dobrog dečka“ i „nevaljale devojčice“, pisac će bezbroj puta prekinuti svoju misao da bi u digresiji digresije saopštio u kojoj četvrti, u kojoj ulici, u kojoj kafani, za kojim stolom se dešavalo to što je imalo da se desi; šta su jeli a šta pili protagonisti kad su se na tom i tom mestu sreli; biće upletenih priča o čudesnoj gradnji lukobrana, o Parizu Sartra i Žilijet Greko i Londonu pop-revolucije, o javnim kućama Tokija i opskurnim kafanama Madrida; o rođenju i slomu peruanske levičarske gerile, o

umeticima, revolucionarima, prevodiocima i diplomatama, o mikrokosmosima bogatih i siromašnih; preplitaće se istorijske i fiktivne ličnosti i priče, i na trenutke mnogi će čitalac pasti u iskušenje da se zapita je li zaista potrebna tolika minucioznost rekonstrukcije pre no što ga ona ne uvuče i proguta, dok grozničavo bude prevrtao stranice da vidi šta je posle bilo.

Može se slobodno reći da je romanom *Avanture nevaljale devojčice* Vargas Ljosa konačno zadovoljio svoj glavni hir: da u postmoderna vremena napiše veliki realistički roman. *Nevaljala devojčica* nije Ema Bovari dvadeset prvog veka, ali je po mnogo čemu u dijalogu s njom; određuje se prema Floberovom liku kao druga strana medalje. Ako je strast izazvala slom i na videlo iznela licemerje građanskog sistema vrednosti kod Floberove junakinje, upravo njeno potiskivanje – često prikazano kao „odsustvo“ – jeste pravi *spiritus movens Nevaljale devojčice*. U oba romana ljubavna priča je, u stvari, samo pročelje dublje analize i kritike socijalnih nejednakosti, jedne freske raslojenog društva koje se razvija u nimalo simpatičnom pravcu. Stiče se, ipak, utisak da je Vargas Ljosa želeo da napravi i korak dalje: da dovede do ekstrema neki vanvremeni makijavelizam ljudi iz sloja bez prave prilike za uspeh u životu, rođen iz očaja društvene osujećenosti, istovremeno tragičan, uzaludan i patetičan, bez obzira na surovost i doslednost s kojima se sprovodi u delo. Kao da je osim slikara hteo da bude i sudija koji ima neku vrstu gorkog razumevanja za tu tragičnu vitalnost ljudi sa socijalnog dna, za njihovu uzaludnu, upornu, bespoštednu borbu kojoj sve podređuju i žrtvuju, bez obzira na neminovnost konačnog poraza na koji ih osuđuje neka surova društvena determinacija.

Da bi priču učinio istovremeno zanimljivom, univerzalnom i verodostojnom, Vargas Ljosa kao da je sledio Čestertonovu misao da je preterivanje mikroskop stvarnosti. Do krajnosti je zaoštrio suprotnosti svojih protagonista: bolesnu ambiciju da živi sred moći i bogatstva jedne inteligentne, sposobne žene sa društvenog dna, i dekadentnu neambicioznost obrazova-

nog čoveka iz dobre kuće, iz višeg građanskog staleža, pred kojim su svi putevi otvoreni još od dečačkih dana. U tom „preterivanju“, Vargas Ljosa nije propustio da posegne za sopstvenim bogatim iskustvom dobrovoljnog izgnanika, svetskog putnika i erudite, čiji je dom već decenijama u Londonu, da bi priču smestio u nekoliko uzbudljivih svetskih prestonica, namerno je kiteći opisima i komentarima o svetu koji i te kako dobro poznaje. Rezultat je zato ubedljiva, žestoka, istovremeno ironično tužna, na momente komična priča, ispričana prekomernim baroknim realizmom, koja na raznim nivoima komunicira s najširim slojem mogućih čitalaca.

Branko Anđić

I. ČILEANKICE

To je bilo čudesno leto. Došao je Peres Prado sa svojim orkestrom od dvanaest muzičara da uveseli igranke u vreme karnevala u klubu *Terasas* u Mirafloresu¹ i *Loun Tenisu* iz Lime; na Trgu Ačo organizovan je nacionalni šampionat u mambu, koji je imao velikog uspeha uprkos pretnji kardinala Huana Gualberta Gevare, nadbiskupa iz Lime, da će izopštiti sve parove koji su učestvovali, a moj kraj „Vesela četvrt“, koji su činile mirafloreske ulice Dijego Fere, Huan Faning i Kolon, takmičio se u malom fudbalu, biciklizmu, atletici i plivanju sa Ulicom San Martin, i mi smo, naravno, pobedili.

Tog leta 1950. Čopavi Lanjas je prvi put muvao jednu curu – crvenokosu Seminauel – i ona mu je, na iznenađenje celog Mirafloresa, rekla „da“. Čopavi je zaboravio na svoje šepanje i od tada je išao ulicom prsivši se kao da je Čarls Atlas. Tiko Tiravante je raskinuo sa Ilze i smuvao Lauritu, Viktor Oheda je smuvao Ilze i raskinuo sa Inge, Huan Bareto je smuvao Inge i raskinuo sa Ilze. U kraju je vladalo takvo sentimentalno preraspoređivanje da smo ostajali zbunjeni, ljubavi su se prekidale i ponovo započinjale, i na subotnjim žurkama parovi koji su odlazili nisu uvek bili isti oni što su dolazili. „Kakva neozbiljnost!“

¹ Miraflores – rezidencijalna imućna četvrt u Limi. (Prim. prev.)

sablažnjavala se moja tetka Alberta, s kojom sam živeo od smrti svojih roditelja.

Talasi plaža u Mirafloresu lomili su se dva puta, daleko, prvi put na dvesta metara od obale, i do tamo smo išli mi hrabri da ih dočekamo grudima i puštali smo da nas nose jedno sto metara, do mesta gde su talasi umirali tek da bi se moćno povratili i ponovo lomili u drugom naletu, koji je nas što smo jurili za njima gurao do kamenčića plaže.

Tog izuzetnog leta, na žurkama u Mirafloresu svi su prestali da igraju valcer, korido, bluz, bolero i uarače, jer je mambo razbijao. Mambo, zemljotres koji je na žurkama u kraju sve parove – i dečje i adolescentske i zrele – naterao da se kreću, skaču, poskakuju i prave figure. I sigurno se isto dešavalo na žurkama van Mirafloresa, s one strane sveta i života, u Linseu, Brenji, Čoriljosu, ili još egzotičnijim četvrtima kao što su Viktorija, centar Lime, Rimak i Porvenir, gde mi iz Mirafloresa niti smo kročili niti smo mislili ikada da kročimo.

I kao što smo sa valcera, uaračea, sambe i polke prešli na mambo, takođe smo sa rolšua i trotineta prešli na bicikl, neki, kao na primer Tato Pop i Toni Ogledalo, na motocikl, a jedan ili dvojica čak i na automobil, kao lokalni rmpalija Lučin, koji je ponekad od tate krao ševrolet kabriolet i vozio nas sto na sat da napravimo krug po keju, od *Terasasa* do klanca Armendaris.

Ali najznačajniji događaj tog leta bio je dolazak u Miraflores iz Čilea, njihove daleke zemlje, dveju sestara čije su upadljivo prisustvo i neponovljiv način govora, brz, s gutanjem poslednjih slogova reči i s nedovršenim uzvikom na kraju rečenice koji je zvučao kao „pue“, napravili revoluciju među nama, stanovnicima Mirafloresa koji smo upravo zamenili kratke pantalone dugim. I u meni, više nego u drugima.

Mlađa je izgledala starije i obrnuto. Starija se zvala Lili i bila je nešto niža od Lusi, godinu dana mlađe. Lili je imala najviše četrnaest-petnaest godina, a Lusi trinaest ili četrnaest. Pridev privlačna kao da je bio izmišljen za njih, ali iako Lusi jeste bila

takva, nije bila baš kao njena sestra; ne samo zato što joj je kosa bila kraća i manje plava i što se oblačila ozbiljnije od Lili nego i zato što je bila ćutljivija i što je u plesu – iako je takođe pravila figure i izvijala se sa smelošću na koju se nijedna žiteljka Mirafloresa ne bi usudila – izgledala kao neka skromna, inhibirana i gotovo bezlična devojka u poređenju sa Lili, onom čigrom, onim plamenom na vetru, onom prikazom, kada su se puštale ploče na pikapu,² kada je treštao mambo i kada smo počinjali da igramo.

Lili je igrala kao živa vatra i vrlo graciozno, smeškala se i pevušila reči pesme, podizala ruke, pokazivala kolena i pokretala struk i ramena tako da je čitavo njeno malo telo, koje su tako zločesto i sa toliko krivina oblikovale njene suknje i bluze, izgledalo kao da se uvija, vibrira, i od glave do pete je učestvovalo u plesu. Onaj ko je igrao mambo s njom uvek bi izvukao deblji kraj, jer kako da sledi taj đavolski vihor razigranih nogu a da ne ispadne trapav? Nemoguće! Čovek bi od početka zaostajao za njom, vrlo svestan da su oči svih parova bile usredsređene na njene mambo poduhvate. „Kakva mala!“ zgražavala se moja tetka Alberta. „Igra kao Tongolele, kao igračica rumbe iz meksičkog filma.“ „Dobro, ne treba zaboraviti da je Čileanka“, odgovarala je sama sebi, „ženama iz te zemlje vrlina nije jaka strana.“

Ja sam se zaljubio u Lili do ušiju, na najromantičniji način da se čovek zaljubi – govorilo se takođe zacopati se. Tog nezaboravnog leta tri puta sam pokušao da je smuvam. Prvi put u gornjem parteru *Rikarda Palme*, bioskopa u Centralnom parku Mirafloresa, na nedeljnom matineu, ali nije pristala, rekla mi je da je još mlada da bi imala dečka. Drugi put na klizalištu koje je upravo tog leta otvoreno u dnu parka Salasar, i rekla mi je da neće, da treba da razmisli, jer iako sam joj se ja malo sviđao, roditelji su od nje tražili da nema dečka dok ne završi četvrti srednje, a ona je još bila u trećem. I poslednji put, nekoliko dana

² Engl.: *pick up* – glava gramofonske igle. (Prim. prev.)

pre velike gužve, u *Krem Riki* na Bulevaru Larko, dok smo pili milkšejk od vanile, i naravno, opet sam čuo „ne“; što bi mi rekla „da“ kad smo već i ovako izgledali kao momak i devojka? Zar nas nisu uvek kod Marte, kad smo igrali igru istine, birali kao par? Zar nismo sedeli zajedno na plaži u Mirafloresu? Zar nije na žurkama najviše igrala sa mnom? Zašto bi mi onda formalno rekla „da“ kad je ceo Miraflores mislio da smo par? S licem manekenke, tamnim i nestašnim očima i punim usnama, Lili je bila oličenje koketerije.

„Na tebi mi se sve sviđa“, govorio sam. „Ali najviše način na koji pričaš.“ Bila je duhovita i originalna, po intonaciji i ritmu tako drukčija od Peruanki, a i zbog nekih izraza, reči i izreka od kojih smo mi iz kraja bili na sedmom nebu, pokušavajući da odgonetnemo šta znače i da li se u njima krije neki podsmeš. Lili je stalno govorila nešto dvosmisleno, pravila zagonetke, ili pričala neke viceve koji su bili toliko masni da su se devojke iz kraja zgražavale. „One male Čileanke su *užasne*“, presuđivala je moja tetka Alberta, skidajući i stavljajući naočari nalik na profesorku, zabrinuta da te dve strankinje ne unište mirafloreski moral.

U Mirafloresu s početka pedesetih godina još nije bilo visokih zgrada; to je bila četvrt jednospratnih kućica, najviše dvospratnih, sa vrtovima i neizostavnim geranijumima, poncijanama, lovorima, bugenvilijama, travnjakom i terasama po kojima su se uspinjale kozja krv ili bršljan, s ljuljaškama gde su susedi čekali noć ćaskajući i udišući miris jasmína. U nekim parkovima bilo je bodljikave petlove kreste sa crvenim i ružičastim cvetovima, duž pravih, čistih trotoara raslo je drveće sućea, jakarande, kupine, a kolorit su davali kako cveće iz vrtova tako i žuta kolica sladoledžija firme *D' Onofrio* u belim mantilima sa crnim kapama, koji su obilazili ulice danju i noću, najavljujući svoje prisustvo sirenom čije je sporo zavijanje na mene imalo dejstvo varvarskog roga, kao iz praistorije. Još se čuo po ptica u tom Mirafloresu gde su porodice sekle borove kada su devojke

stasavale za udaju, jer ako to ne bi uradili, jadvnice bi ostajale usedelice kao moja tetka Alberta.

Lili mi nikada nije rekla „da“, ali istina je da smo izuzev te formalnosti u svemu drugom izgledali kao momak i devojka. Držali smo se za ruke na matine predstavama u bioskopima *Rikardo Palma*, *Leuro*, *Montekarlo* i *Kolina*, i mada se nije moglo reći da smo u mraku partera radili radnju kao parovi sa dužim stažom – raditi radnju bila je formula koja je obuhvatala sve, od bezazlenih poljubaca do cmakanja s jezikom i ružnog pipkanja, koje je svakog prvog petka valjalo priznati popu kao smrtni greh – Lili me je puštala da je poljubim u obraz, u ivicu uha, u ugao usana, i ponekad bi na sekund dotakla svojim usnama moje i udaljila ih s melodramatičnom grimasom: „Ne, ne, to ne, mršavko!“ „Zacopan si, mršo, pečen si, mršo, istopiceš se koliko si se naložio, mršo“, rugali su mi se drugovi iz kraja. Nikad me nisu zvali po imenu – Rikardo Somokursio, uvek nadimkom. Nisu ni najmanje preterivali: bio sam zaljubljen do ušiju u Lili.

Zbog nje sam se tog leta potukao s Lukenom, jednim od mojih najboljih drugova. Na jednom od onih okupljanja devojčica i momaka iz kraja na uglu Kolona i Dijega Ferea, u bašti Čakatlana, Luken je, praveći se duhovit, odjednom rekao da su Čileankice bile prostakuše jer nisu bile prave plavuše nego farbane i da su, meni iza leđa, u Mirafloresu počeli da ih zovu Blajhane. Zamahnuo sam da ga opalim direktom u bradu, on je eskivirao i otišli smo da rešimo sukob pesnicama na ćošku keja Rezerve, pored hridina. Nismo razgovarali cele nedelje sve dok nas na sledećoj žurki momci i devojke iz kraja nisu naterali da se pomirimo.

Lili je svako popodne volela da ide u taj ćošak parka Salasar pun palmi, tatula i zvončića, gde smo sa malog zida od crvene cigle posmatrali ceo zaliv Lime kao što kapetan broda sa komandnog mosta posmatra more. Ako je nebo bilo vedro – a mogao bih da se zakunem da je tog leta nebo stalno bilo bez

oblaka i da je sunce sijalo nad Mirafloresom ne izneverivši nijedan naš dan – tamo u dnu, na obzorju okeana video se crveni, plamteći disk kako se oprašta sa zracima i užarenom svetlošću dok tone u vodama Pacifika. Sa istim žarom s kojim je išla na pričest na podnevnu misu u crkvu u Centralnom parku, Lili je netremice gledala tu plamenu loptu i čekala trenutak kada će more progutati poslednji zračak da zamisli želju koju će sunce ili Bog da joj ostvari. I ja sam zamišljao želju, verujući samo polovično da će se ostvariti. Naravno, uvek istu, da mi napokon kaže „da“, da budemo momak i devojka, da radimo radnju, da se volimo, da budemo verenici, venčamo se i bogati i srećni završimo u Parizu.

Otkako sam znao za sebe, maštao sam da živim u Parizu. Verovatno krivicom mog tate, onih knjiga Pola Fevala, Žila Verne, Aleksandra Dime i tolikih drugih koje me je terao da čitam pre nego što je poginuo u nesreći zbog koje sam ostao siročić. Ti romani su mi napunili glavu avanturama i ubedili me da je u Francuskoj život bogatiji, veseliji, lepši i da je sve bolje nego drugde. Zbog toga sam, osim mojih časova engleskog u Peruansko-američkom institutu, uspeo da me tetka Alberta upiše u *Francusku alijansu* u Bulevaru Vilson, gde sam išao tri puta nedeljno da učim francuski. Iako sam voleo da se provodim s ortacima iz kraja, bio sam priličan štreber, dobijao sam dobre ocene i veoma sam voleo jezike.

Kada mi je džeparac to dozvoljavao, pozivao sam Lili na čaj – još nije ušlo u modu reći „snek“ – u *Tjendesitu blanku*, sa snežnobelom fasadom, stočićima i nadstrešnicama na pločniku i kolačima kao iz bajke – glazirani biskviti, medenjaci punjeni belim filom, rolati! – na samom čošku Bulevara Larko, Bulevara Arekipa i Aleje Rikardo Palma, osenčene krošnjama visokih fikusa.

Odlazak sa Lili u *Tjendesitu blanku* na sladoled i parče torte, bila je sreća, nažalost gotovo uvek pomračena prisustvom njene sestre Lusi, koju sam morao da trpim na svim izlascima. Ona

je sasvim mirno bila treća rupa na svirali, uništavajući mi plan i sprečavajući me da ćaskam nasamo sa Lili i da joj kažem sve lepe stvari koje sam maštao da joj šapnem na uho. Ali čak i kada je zbog Lusinog prisustva naš razgovor morao da zaobiđe izvesne teme, bilo je neprocenjivo biti pored nje, gledati ples njene kose kad god pomeri glavu, vragolasti sjaj njenih očiju boje tamnog meda, slušati kako priča, tako drukčije, i ponekad, kad je neoprezna, u dekolteu njene pripijene bluze ugledati početak onih malih grudi koje su se već ocrtavale, okrugle, sa nežnim kružićima i bez sumnje čvrste i glatke kao mlade voćke.

„Ja ne znam šta radim ovde sa vama kao treća rupa na svirali“, izvinjavala se ponekad Lusi. Ja sam je lagao: „Šta ti je, nama je lepo u tvom društvu, zar ne, Lili?“ Lili se smejala i uzvikivala: „Da, puuuuuuu...“, dok joj je u zenicama iskrio podsmešljivi đavolak.

Tog leta je bilo u modi šetati Bulevarom Pardo, pod alejom fikusa preplavljenom pticama pevačicama, između kućica sa obe strane ulice po čijim su vrtovima i terasama trčkarala deca pod nadzorom guvernanti u belim uštirkanim uniformama. Kako je zbog Lusinog prisustva bilo teško pričati sa Lili o onome što bih želeo, razgovarao sam o običnim temama: planovima za budućnost, na primer, kada diplomiram, postanem advokat i odem u Pariz sa diplomatskim statusom – jer tamo, u Parizu, živeti znači živeti, Francuska je zemlja kulture – ili se možda posvetim politici, da malo pomognem ovom jadnom Peru da ponovo postane veliki i napredan, zbog čega bih morao malo da odložim put u Evropu. A šta bi one volele da budu, da rade, kad porastu? Lusi, razborita, imala je vrlo određene ciljeve: „Pre svega da završim školu. Posle toga, da nađem dobar posao, možda u nekoj prodavnici ploča, mora da je strašno zanimljivo.“ Lili je razmišljala o nekoj turističkoj agenciji ili avio-kompaniji, da bude stjuardesa, ako ubedi roditelje, tako bi besplatno putovala po celom svetu. Ili možda glumica, ali nikada ne bi dozvolila da je snimaju u bikiniju. Da puno putuje, da upozna sve zemlje, to

je bilo ono što joj se najviše sviđalo. „Dobro, bar poznaješ dve zemlje, Čile i Peru, šta još hoćeš?“, govorio sam joj ja. „Uporedi se sa mnom, koji nikada nisam izašao iz Mirafloresa.“

Stvari koje je Lili pričala o Santjagu bile su za mene predvorje pariskog neba. Sa kakvom zavišću sam je slušao! Tamo, za razliku od Perua, na ulicama nije bilo siromaha ni prosjaka, dečake i devojčice roditelji su puštali da ostaju na žurkama do jutra, da plešu *cheek to cheek* i nikada nije moglo da se vidi, kao ovde, kako matorci, mame, tetke, uhode mlade dok igraju pa da ih grde ako odu predaleko. U Čileu su dečake i devojčice puštali da uđu na filmove za odrasle i od petnaeste godine više nisu morali da se kriju kad puše. Tamo je život bio zabavniji nego u Limi jer je bilo više bioskopa, pozorišta, predstava, zabava sa orkestrima, i iz Amerike su u Santjago stalno dolazile klizačke, baletske, muzičke grupe i na svakom poslu Čileanci su zarađivali dva-tri puta više nego Peruanci ovde.

Ali, ako je bilo tako, zašto su roditelji Čileanki ostavili tu divnu zemlju da bi došli u Peru? Jer oni nisu bili bogati nego, očigledno, siromašni. Pre svega, nisu živeli kao mi, devojke i momci iz „Vesele četvrti“, u kućama sa batlerima, kuvaricama, poslugom i baštovanima, nego u stanu, u nekoj uskoj trospratnoj zgradi u Ulici Esperansa, blizu restorana *Gambrinus*. A u Mirafloresu tih godina, za razliku od onoga što će se dogoditi nešto kasnije, kada su počele da niču zgrade i da nestaju kuće, u stanovima su živeli samo siromasi, ta beznačajna ljudska vrsta kojoj su – ah, kakva šteta – izgleda pripadale Čileankice.

Nikada nisam video njihove roditelje. One nikada nisu pozvale kući ni mene, niti bilo koju devojku ili dečka iz kraja. Nikada nisu ni slavile rođendan ni napravile žurku, niti nas pozvale na čaj, ni da se igramo, kao da su se stidele da vidimo kako je skromno mesto gde žive. Meni je to što su sirote i stide se zbog svega što nemaju izazivalo sažaljenje, povećavalo moju ljubav prema Čileanki i budilo nesebičnost: „Kada se Lili i ja venčamo, sa nama će živeti cela njena porodica.“

Ali mojim drugovima, a posebno mojim drugaricama iz Mirafloresa, budilo je nepoverenje to što nam Lusi i Lili nisu otvarale vrata svoje kuće. „Zar su toliko sirote da ne mogu da organizuju nijednu žurku?“, pitale su se. „Možda nisu sirote, nego cicije“, pokušavao je da popravi stvar Tiko Tiravante, pogoršavajući je.

Momci iz kraja su odjednom počeli da govore loše o Čileankicama zbog načina na koji su se šminkale i oblačile, da se rugaju njihovoj oskudnoj odeći – svi smo napamet znali te suknjice, bluzice i sandale koje su, da se ne bi primećivalo, kombinovale na sve moguće načine – a ja sam ih branio, pun plemenitog gneva, ta ogovaranja bila su zavist, pakosna zavist, otrovna zavist, jer na žurkama Čileankice nikada nisu sedele, svi momci su stajali u redu da ih pozovu na ples – „Jer puštaju da ih stiskaju, ko bi tako sedeo“, govorila je Laura – ili zato što su na okupljanjima u kraju, na igrama, na plaži, ili u parku Salasar, uvek bile u centru pažnje, i svi momci bi se sjatili oko njih, dok su ostale... – „Jer se prave važne i bezobrazne su zato što se pred njima usuđujete da pričate masne viceve koje mi ne bismo dopustile!“, prelazila je Teresita u protivnapad – i, na kraju, zato što su Čileankice bile divne, moderne, dovtljive, a one, naprotiv, izveštačene, zaostale, staromodne, licemerne i pune predubeđenja. „Sa ponosom!“, odgovarala je nadmeno Ilze.

Ali iako su ih ogovarale, devojčice iz „Vesele četvrti“ i dalje su ih pozivale na žurke i izlazile s njima u grupi na plaže u Mirafloresu, na misu nedeljom u podne, na matinee i u obavezne šetnje po parku Salasar, od sumraka pa do prvih zvezda, koje su tog leta svetlucale na nebu Lime od januara do marta, a da ih – siguran sam – ni jednog jedinog dana nisu sakrili oblaci, kako to uvek biva u ovom gradu, četiri petine dana u godini. Radile su tako jer smo im mi, momci, to tražili i zato što su, u suštini, devojčice u Mirafloresu bile Čileankicama fascinirane kao ptičica kobrom koja je hipnotiše pre nego što je proguta, svetica grešnicom, anđeo đavolom. Zavidale su strankinjama iz

te daleke zemlje Čilea na slobodi koju one nisu imale, da izlaze svuda i ostaju da se šetaju ili plešu do kasno, ne tražeći dozvolu da ostanu još malo, što njihovi tata ili mama, ili starija sestra ili tetka, nisu dolazili da kroz prozor uhode s kim i kako igraju ili da ih odvedu kući jer je već bila ponoć, vreme kada pristojne devojke ne igraju niti razgovaraju s muškarcima na ulici – to su radile uobražene, prostakuše i Indijanke – nego u svojim kućicama i u svojim krevetima lepo spavaju. Zavidale su im što su tako opuštene, što igraju tako neusiljeno, ne razmišljajući da li im se vide kolena i što mrđaju ramenima, grudima i guzom kao nijedna devojka u Mirafloresu, i što možda dopuštaju sebi takve slobode s momcima kakve se one nisu usuđivale ni da zamisle. Ali ako su bile tako slobodne, zbog čega ni Lili ni Lusi nisu htele da imaju dečka? Zbog čega su odbijale sve nas koji smo ih muvali? Nije Lili samo mene odbila; i Lala Molfina i Luča Klauksa, a Lusi je rekla „ne“ Lojeru, Pepeu Kanepi i šminkeru Huliju Bjenvenidi, prvom Miraflorescu kome su roditelji poklonili folksvagen kada je napunio petnaest godina, iako nije završio školu. Zbog čega Čileankice, kada su bile tako slobodne, nisu htele da imaju dečka?

Ta i druge tajne vezane za Lili i Lusi neočekivano su se razjasnile 30. marta 1950, poslednjeg dana tog nezaboravnog leta, na žurki debeljuce Marirose Alvares-Kalderon; žurka koja će obeležiti epohu i zauvek ostati u pamćenju svih prisutnih. Kuća porodice Alvares-Kalderon, na uglu 28. jula i La Pasa, bila je najlepša u Mirafloresu, a možda i u Peruu, sa vrtovima i visokim drvećem, tipuanama sa žutim cvećem, zvončićima, ružičnjacima i bazenom sa pločicama. Marirosine žurke su uvek bile sa orkestrom i mnoštvom konobara, koji su tokom noći služili kolače, zalogajčiće, sendviče, sokove i sve vrste bezalkoholnih pića, žurke za koje smo se mi pozvani pripremali kao da ćemo se popeti na nebo. Sve je bilo fantastično dok se nisu pogasila svetla; nas stotinak dečaka i devojčica okružili smo Marirosu i otpevali joj *Happy Birthday*, a ona je dunula i ugasila petnaest

svećica na torti, i stali smo u red da je, kao što je uobičajeno, izljubimo.

Kada su Lili i Lusi došle na red da je zagrlje, Marirosa, srećno prasence čije je salce kipelo iz ružičaste haljine s velikom mašnom na leđima, širom je otvorila oči nakon što ih je poljubila u obraz:

– Vi ste Čileanke, zar ne? Upoznaću vas sa mojom strinom Adrijanom. I ona je Čileanka, upravo je stigla iz Santjaga. Dođite, dođite.

Uhvatila ih je za ruke i odvela ih u kuću dovikujući: – Strina Adrijana, strina Adrijana, imam za tebe iznenađenje!

Kroz stakla velikog prozora, osvetljenog pravougaonika koji je uokvirivao veliku salu s ugašenim kaminom, zidove sa pejzažima i portretima u ulju, foteljama, sofama, tepisima i desetak gospođa i gospode sa čašama u rukama, video sam kako nekoliko trenutaka kasnije uleće Marirosa sa Čileankicama; uspeo sam letimično da vidim vitku figuru jedne vrlo visoke, vrlo doterane, vrlo lepe gospođe, sa cigaretom koja se dimila na vrhu dugačke muštikle, kako sa predusretljivim osmehom prilazi da pozdravi svoje mlade zemljakinje.

Otišao sam da popijem sok od manga i da krišom popušim jedan vajsroj, između kabina za presvlačenje kod bazena. Tamo sam sreo Huana Baretu, mog prijatelja i druga iz škole Šampanjat, koji se takođe osamio da popuši. Iznenada me je pitao:

– Je l' imaš nešto protiv da muvam Lili, mršavi?

Znao je da, iako tako izgleda, mi nismo bili par i takođe je znao – kao i svi, precizirao je – da sam tri puta pokušao da je smuvam i da me je sva tri puta odbila. Odgovorio sam mu da sam i te kako protiv toga, jer iako me je Lili odbila, to je bila njena mala igra – u Čileu su devojke takve – ali da joj se ja u stvari sviđam, da smo nas dvoje zapravo kao momak i devojka i da sam to veče, pri tom, počeo da je muvam četvrti i poslednji put i da se ona spremala da pristane kad se pojavila torta sa petnaest svećica za debeljucu i prekinula nas. Ali sad kad završi

razgovor sa Marirosinom strinom i kad se vrati, nastaviću da je muvam i ona će pristati, i od te večeri će biti moja devojka u pravom smislu reči.

– Ako je tako, moraću da muvam Lusi – pomirio se sa sudbinom Huan Bareto. – Štos je u tome što se meni sviđa Lili, ortak.

Ohrabrio sam ga da muva Lusi i obećao mu da ću dati sve od sebe da ona pristane. On i Lusi i ja i Lili bismo bili fenomenalna četvorka.

Dok smo Huan Bareto i ja razgovarali pored bazena i gledali kako na pisti za ples igraju parovi u ritmu orkestra braće Ormenjo – možda nije orkestar Peresa Prada, ali je bio odličan, koje trube!, koje udaraljke! – popušili smo dva vajsroja. Zašto je Marirosi palo na pamet da baš u tom trenutku upozna svoju strinu sa Lusi i Lili? Šta su toliko naklapale? Kvario mi se plan, do đavola. Jer, uistinu, kada su najavili tortu sa petnaest svećica, ja sam već bio počeo moju četvrtu – i bio sam siguran, ovoga puta uspešnu – izjavu ljubavi Lili, nakon što sam ubedio orkestar da odsvira *Me gustas*,³ najprigodniji bolero za muvanje devojaka.

Trebala im je čitava večnost da se vrate. I vratile su se preobražene: Lusi vrlo bleđa i sa podočnjacima, kao da je videla duha i da se oporavlja od nekog natprirodnog šoka, a Lili namrgođena, s kiselom grimasom – oči su joj sevale – kao da su je tamo unutra one gospođe i gospoda, oni lovani, doveli u nezgodnu situaciju. Odmah sam je pozvao da igramo, jedan od onih mamba koji su bili njen specijalitet – *Mamba broj pet* – i nisam mogao da verujem, Lili nije mogla da se sastavi, gubila je ritam, zbunjivala se, grešila je, spoticala se, spala joj je mornarska kapica, dajući joj pomalo smešan izgled. Nije se ni potrudila da je popravi. Šta se desilo?

Siguran sam da su po završetku *Mamba broj pet* svi na žurki znali, jer se debeljuca pobrinula da razglasi. Kako li se nasla-

đivala ta žvakara dok je sve to prepričavala, onako detaljno, kiteći i preuveličavajući priču, i istovremeno širom otvarala oči od radoznalosti, zaprepašćenja i sreće! Kakvu nezdravu radost mora da su osetile – kakva zadovoljština, kakva sramota! – sve devojke u kraju koje su toliko zavidele tim Čileankicama pristiglim u Miraflores da naprave revoluciju u običajima nas dece koja smo tog leta položili ispit za adolescente!

Ja sam poslednji saznao, kada su Lili i Lusi već misteriozno nestale, ne pozdravivši se ni sa Marirosom niti bilo s kim – „Gutajući sramotu“, presudila bi moja tetka Alberta – i kada se tajanstveno šuškanje već proširilo po celom podijumu za igru i uzбудilo stotinak dečaka i devojčica koji su se, zaboravivši na orkestar, na svoje momke i devojke, na to da rade radnju, sašaptavali, ponavljali, uzbuđivali, uzbuđivali, širom otvarajući oči užagrole od ogovaranja: „Je l' znaš? Jesi li čuo? Šta kažeš? Shvataš? Zamisli, zamisli!“ „Nisu Čileanke! Ne, nisu! Čista izmišljotina! Niti su Čileanke niti znaju išta o Čileu! Lagale su! Prevarile nas! Sve su izmislile. Marirosina strina ih je raskrinkala! Kakve razbojnice, kakve razbojnice!“

Bile su obične Peruankice. Jadne! Sirotice! Strina Adrijana, koja je tek došla iz Santjaga, sigurno je doživela iznenađenje svog života kada je čula kako govore s onim akcentom koji je nas tako dobro varao, ali ga je ona odmah prepoznala kao obmanu. Kako su li se Čileankice loše osećale kada je debeljucina strina, razotkrivajući farsu, počela da im postavlja pitanja o porodici u Santjagu, o kraju u kojem su živele u Santjagu, o školi u kojoj su učile u Santjagu, o rodbini i prijateljima njihove porodice u Santjagu, terajući Lusi i Lili da progutaju najgorču pilulu njihovog kratkog života, izivljavajući se nad njima sve dok, kada su izašle iz sale, duševno uništene i fizički razorene, nije mogla da pred svojim rođacima i prijateljima i zapanjenom Marirosom izjavi: „Ma kakve Čileanke! Ove devojčice nikad nisu kročile u Santjago i isto su toliko Čileanke kao što sam ja Tibetanka!“

³ Šp.: *Me gustas* – sviđaš mi se. (Prim. prev.)